

“मीठे बच्चे- तिम्रो सच्चा कुराको तीर तब लाग्छ, जब दिलमा सच्चाइ सफाई हुन्छ। तिम्रीलाई सत्य बाबाको सङ्ग मिलेको छ त्यसैले सच्चा बन।”

प्रश्न:- तिम्रीहरू सबै विद्यार्थी हो, तिम्रीलाई कुन कुराको ख्याल राख्न आवश्यक छ?

उत्तर:- कुनै गल्ती भएमा सत्य बोल्नु पर्छ, सत्य बोल्नाले नै उन्नति हुन्छ। तिम्रीले आफ्नो सेवा अरूबाट लिनु हुँदैन। यदि यहाँ सेवा लियो भने त्यहाँ गर्नु पर्ने छ। तिम्री विद्यार्थीहरूले राम्रो सँग पढेर अरूलाई पढायौ भने बाबा पनि खुशी हुनु हुन्छ। बाबा प्यारका सागर हुनु हुन्छ। तिम्री बच्चाहरूलाई पढाएर उच्च पद दिलाउनु हुन्छ- यो नै उहाँको प्यार हो।

गीत:- किसने यह सब खेल रचाया...

ओम् शान्ति। आजकल समाचार आउँछ- हामीले गीता जयन्ती मनाइरहेका छौं। अब गीतालाई जन्म कसले दियो, यो हो विषय (टपिक)। जयन्ती भनिन्छ भने अवश्य जन्म पनि भयो नि। यदि त्यसलाई श्रीमद् भगवत गीता भनिन्छ भने अवश्य त्यसलाई जन्म दिनेवाला पनि चाहियो नि। सबैले भन्छन् श्रीकृष्ण भगवानुवाच। त्यसैले श्रीकृष्ण पहिले आउँछन्, गीता पछि हुन्छ। अब गीताको रचयिता अवश्य चाहिन्छ। यदि श्रीकृष्णलाई भने हो भने पहिले श्रीकृष्ण, पछि गीता आउनु पर्ने हो। तर श्रीकृष्ण साना बच्चा थिए उनले गीता सुनाउन कसरी सक्छन्! यो सिद्ध गर्नु पर्छ कि गीतालाई जन्म दिनेवाला को हुन्? यो हो गुप्त कुरा। कृष्णले त माताको गर्भबाट जन्म लिन्छन्, उनी त सत्ययुगका राजकुमार हुन्। उनले स्वयं गीताद्वारा राजयोग सिकेर राजकुमारको पद पाएका हुन्। अब गीतालाई जन्म दिनेवाला को हुन्? परमपिता परमात्मा शिव वा श्रीकृष्ण? श्रीकृष्णलाई वास्तवमा त्रिलोकीनाथ, त्रिकालदर्शी पनि भन्न सकिदैन। त्रिलोकीनाथ, त्रिकालदर्शी एकलाई नै भनिन्छ। त्रिलोकीनाथ अर्थात् तीनै लोकमा राज्य गर्नेवाला। मूल, सूक्ष्म, स्थूल यी तीनैलाई भनिन्छ त्रिलोक। यिनलाई जान्नेवाला त्रिलोकीनाथ, त्रिकालदर्शी परमपिता परमात्मा शिव हुनु हुन्छ। यो महिमा उहाँको हो, नकि श्रीकृष्णको। कृष्णको महिमा हो- १६ कला सम्पूर्ण, सर्वगुण सम्पन्न...। उनको तुलना चन्द्रमा सँग गरिन्छ। परमात्माको तुलना चन्द्रमा सँग गरिदैन। उहाँको कर्तव्य नै अलग छ। उहाँ हुनु हुन्छ गीतालाई जन्म दिनेवाला रचयिता। गीताको ज्ञान वा राजयोगबाट नै देवताहरूको रचना हुन्छ। मनुष्यलाई देवता बनाउन बाबालाई आएर ज्ञान दिनु पर्ने हुन्छ। अब यी कुरालाई सम्झाउन धेरै होसियार ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू चाहिन्छन्। सबैले एकनाश सम्झाउन सक्दैनन्। बच्चीहरू पनि त सब नम्बरवार छन्। विषय पनि यस्तो राखियोस्- श्रीमत भगवत् गीतालाई जन्म कसले दियो? यसको लागि भिन्नता सम्झाउनु छ। भगवान् त एउटै हुनु हुन्छ- परमपिता परमात्मा शिव। उहाँ ज्ञानसागरद्वारा ज्ञान सुनेर कृष्णले यो पद पाएका थिए। सहज राजयोगबाट यो पद कसरी पाए, यो कुरा सम्झाउनु छ। ब्रह्माद्वारा नै पहिले बाबाले ब्राह्मण रचनुहुन्छ। सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनु हुन्छ। ब्रह्माको साथमा ब्रह्मा मुख वंशावली पनि चाहिन्छ। ब्रह्मालाई नै त्रिकालदर्शीपनाको ज्ञान मिल्छ। त्रिलोकी अर्थात् तीनै लोकको पनि ज्ञान मिल्छ। तीनै काल आदि, मध्य, अन्त्यलाई मिलाएर भनिन्छ र तीनै लोक अर्थात् मूल, सूक्ष्म, स्थूलवतन। यी अक्षरहरूलाई याद गर्नु पर्छ। धेरै बच्चाहरूले भुलिहाल्छन्। भुलाएको छ देह अहंकार रूपी मायाले। त्यसैले गीताका रचयिता परमपिता परमात्मा शिव हुनु हुन्छ, नकि श्रीकृष्ण। परमपिता परमात्मा नै

२०७५ कार्तिक २४ शनिबार १०-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
त्रिकालदर्शी तथा त्रिलोकीनाथ हुनु हुन्छ। कृष्णमा वा लक्ष्मी-नारायणमा यो ज्ञान छँदै छैन। हो, जसले यो
ज्ञान बाबाबाट पाए उनी विश्वको मालिक बने। जब सद्गति मिल्छ फेरि यो ज्ञान बुद्धिबाट गुम भइहाल्छ।
सबैका सद्गति दाता उहाँ एक हुनु हुन्छ। उहाँले पुनर्जन्म लिनु हुन्छ। पुनर्जन्म सुरु हुन्छ सत्ययुग आदिबाट।
कलियुगको अन्त्यसम्म ८४ जन्म लिन्छन्। यो सम्झाउनु पर्छ। सबैले ८४ जन्म लिदैनन्। जसले यो गीता
लेखे उनलाई त्रिकालदर्शी भनिदैन। पहिले लेखिदिन्छन् श्रीकृष्ण भगवानुवाच। यो बिलकुलै गलत हो।
गल्ती पनि अवश्य हुनु नै छ। जब सबै शास्त्र गलत हुन्छन् तब नै बाबा आएर सही सुनाउनु हुन्छ। वास्तवमा
ब्रह्माद्वारा वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनु हुन्छ त्यसैले उहाँलाई सत् भनिन्छ। अब तिम्रो सत्यको साथमा
सङ्ग छ, जसले तिमीलाई सत् बनाउनु हुन्छ।

प्रजापिता ब्रह्मा र उनको मुख वंशावली यी जगदम्बा सरस्वती। प्रजापिता ब्रह्माका सबै बच्चाहरू आपसमा
भाइ-बहिनी भए। कहीं पनि मन्दिरहरूमा गएर भाषण गर्नु पर्छ। घुमफिर गर्न पनि त्यहाँ धेरै आउँछन्।
एउटालाई सम्झायो भने सत्सङ्ग लाग्छ। स्मशानघाटमा पनि जानु पर्छ। त्यहाँ मनुष्यहरूलाई वैराग्य
आउँछ। तर बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो भक्तहरूलाई सम्झायौ भने उनीहरूले तुरन्तै सम्झिने छन्। त्यसैले
शिवबाबाको मन्दिर, लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा जानु पर्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई बाबा मम्मा भनिदैन।
शिवलाई बाबा भनिन्छ। अवश्य मम्मा पनि हुनु पर्छ, उनी गुप्त छिन्। शिवबाबा जो रचयिता हुनु हुन्छ,
उहाँलाई माता-पिता कसरी भनिन्छ, यो गुप्त कुरा कसैले पनि जान्न सक्दैन। लक्ष्मी-नारायणको आफ्नो
एउटै बच्चा हुन्छ। बाँकी यिनको नाम हो प्रजापिता ब्रह्मा। विष्णु र शंकरलाई उच्च राखिदैन। त्रिमूर्ति
ब्रह्मालाई नै उच्च राखिन्छ। जसरी रचयिता शिव परमात्मालाई भन्दछन्, यसरी नै ब्रह्मालाई पनि रचयिता
भनिन्छ। उहाँ त अविनाशी हुनु हुन्छ नै। रचयिता भन्ने बित्तिकै सोध्नेछन्— कसरी रचे? उहाँ त रचयिता हुनु
हुन्छ नै। बाँकी रचना हुन्छ ब्रह्माद्वारा। अब ब्रह्माद्वारा परमात्माले सबै आत्माहरूलाई सृष्टिको आदि, मध्य,
अन्त्यको ज्ञान दिनु हुन्छ। वेद-शास्त्र आदि सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री। भक्तिमार्ग आधा कल्प चल्यो, यो
हो ज्ञानकाण्ड। जब भक्तिमार्ग पूरा हुन्छ, सबै पतित तमोप्रधान बनेका हुन्छन् तब नै म पिता आउँछु। पहिले
सतोप्रधानबाट सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। माथिबाट जो पवित्र आत्माहरू आउँछन् उनीहरूले कुनै यस्तो
कर्म गरेका हुँदैनन् जसले गर्दा उनीहरूलाई दुःख भोग्नु परोस्। क्राइस्टको लागि भन्छन् उनलाई क्रसमा
चढाइयो तर यो हुन सक्दैन। नयाँ आत्मा जो धर्म स्थापना गर्नको लागि आउँछ उसलाई दुःख मिल्न सक्दैन
किनकि ऊ त कर्मातीत अवस्थाको, धर्म स्थापना गर्न आएको दूत (मेसेन्जर) हुन्छ। लडाईँमा पनि जब कुनै
दूतलाई पठाउँछन् भने उसले सेतो झन्डा लिएर आएको हुन्छ जसबाट उनीहरू सम्झन्छन्— यसले कुनै
समाचार लिएर आएको छ, उसलाई कुनै तकलिफ दिदैनन्। त्यसैले दूत जो आउँछन् उनीहरूलाई कसैले
क्रसमा चढाउन सक्दैन। दुःख आत्माले नै भोग्छ। आत्मा निर्लेप हुँदैन, यो लेख्नु पर्छ। आत्मालाई निर्लेप
भन्नु गलत हो। यो कसले भन्यो? शिव भगवानुवाच। यो प्वाइन्ट तिमीले नोट गर्नु पर्छ, लेख्नको लागि धेरै
विशाल बुद्धि चाहिन्छ। सम्झ, प्रदर्शनीमा क्रिश्चियनहरू आउँछन् भने उनीहरूलाई पनि बताउन सक्नेछौ—
क्राइस्टको आत्मालाई क्रसमा चढाइएको होइन। हो, जसमा उसले प्रवेश गर्‍यो त्यस आत्मालाई दुःख
भयो। यस्ता कुरा सुनेर आश्चर्य मान्नेछन्। त्यस पवित्र आत्माले आएर ईश्वर पिताको निर्देशन अनुसार धर्म
स्थापना गर्‍यो। यो पनि ड्रामा। ड्रामालाई पनि धेरै मनुष्यहरू सम्झन्छन् तर त्यसको आदि, मध्य, अन्त्यलाई

२०७५ कार्तिक २४ शनिबार १०-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 जान्दैनन्। यस्ता-यस्ता कुरा सुनेर उनीहरू केही बुझ्ने कोशिश गर्नेछन्। कृष्णलाई पनि कसैले गाली दिन
 सक्दैन। वास्तवमा गाली अहिले मिलिरहेको छ, कसलाई? शिवबाबालाई होइन, यी साकारलाई। टीचर त
 बाबा हुनु हुन्छ पावन आत्मा अनि यी हुन् पतित, जो पावन बनिरहेका छन्। जसले बुझिसकेको छ उसले
 विवाद गर्दैन। नत्र सम्झन्छन्– यसलाई त सिकाएर पठाइएको हो। फेरि त्यो कुरा कसैलाई पनि राम्रो
 लाग्दैन। तीर लाग्दैन। सच्चाइ-सफाई धेरै चाहिन्छ। जो स्वयं विकारी छ, उसले अरूलाई भन्छ– काम
 महाशत्रु हो, तब तीर लाग्न सक्दैन। जसरी पण्डितको उदाहरण– राम-राम भन्नाले नदी वा सागर पार गर्न
 सक्नेछौ। यो अहिलेको कुरा हो। शिवबाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर्नाले तिमी यस विषय सागरबाट पार
 हुनेछौ। कुनचाहिँ सागर? यो, पण्डितले जान्दैनन्। वेश्यालयबाट शिवालयमा जान्छौ। धेरै राम्रो सँग
 श्रीमतमा चल्यो छ। भन्छन् पनि– बाबा चाहे प्यार गर्नुहोस् वा घृणा गर्नुहोस्...। यहाँ त केवल ज्ञान दिइन्छ,
 तैपनि कति मुर्दा बन्छन्। बच्चाहरूलाई त लेख्नु, पढ्नु पर्छ। बाबा प्यारका सागर हुनु हुन्छ अर्थात् पढाएर
 उच्च पद दिलाउनु हुन्छ। यही प्यार हो। बाबा जब पढाउनु हुन्छ भने पढेर अरूलाई पनि पढाउनु छ।
 बाबालाई खुसी पार्नु छ। बाबाको सेवामा तत्पर रहनु छ। बाबाको यही सेवा छ। आफ्नो तन-मन-धनले
 विश्वको सच्चा सेवा गर। तिमीलाई त बुलन्द आवाजमा सम्झाउनु छ। सबै नम्बरवार छन्, राजधानीमा
 पनि नम्बरवार हुन्छन्। टिचरले बुझिहाल्छन्– यसले दैवी राजधानीमा कुन नम्बर लिन्छ। सेवाबाट बुझ्न
 सकिन्छ, को-को मुख्य बन्छन्। स्वयंले पनि सम्झन्छन्– हामी बाबा-मम्मा जति सेवा गर्दैनौ भने दास-दासी
 बन्नु पर्ने हुन्छ। पछि गएर तिमी सबैलाई सारा थाहा हुन्छ। हामी श्रीमतमा चलेनौ, सबै स्पष्ट हुन्छ। तिमी
 बच्चाहरू यस समयमा विद्यार्थी हो, यतिबेला तिमीले अरूलाई आफ्नो दासी बनायौ भने स्वयं पनि दासी
 बन्नु पर्ने छ। यहाँ महारानी बन्नु देह-अभिमान हो। सत्य बताउनु पर्छ– बाबा यो भूल भयो। अहिले सबै त
 सम्पूर्ण बनेका छैनन्। परीक्षामा जब फेल हुन्छन् भने लाज पनि मान्छन्।

बाबालाई राति ख्याल चल्थो– मनुष्य २१ जन्म भन्छन्, गायन पनि गर्छन्, अहिले यो ईश्वरीय जन्म एक
 अलग हो। ८ जन्म सत्ययुगमा, १२ जन्म त्रेतामा, २१ जन्म द्वापरमा, ४२ जन्म कलियुगमा। यो तिम्रो
 ईश्वरीय जन्म सबै भन्दा उच्च जन्म हो जुन एडाप्टेड हो। तिमी ब्राह्मणहरूको नै यो सौभाग्यशाली जन्म हो।
 अच्छा–

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

- १) प्यारका सागर बाबाको प्यारको रिटर्न दिनु छ, राम्रो सँग पढेर फेरि पढाउनु छ। श्रीमतमा चल्यो
 छ।
- २) सच्चाइ र सफाइलाई पहिला स्वयंमा धारण गरेर फेरि अरूलाई गराउनु छ। एक बाबाको
 सङ्गमा रहनु छ।

वरदान:- हदबाट पार रहेर सबैलाई आफ्नोपनको महसुस गराउने अनुभवी मूर्त भव

जसरी हरेकको मनबाट निक्लिन्छ मेरो बाबा। त्यसैगरी सबैको मनबाट निस्कियोस्— यो मेरो हो, बेहदका भाइ हुन् या बहिनी हुन्, दीदी हो, दादी हो। जहाँ रहन्छौ, बेहद सेवाको निमित्त हो। हदबाट पार रहेर बेहदको भावना, बेहदको श्रेष्ठ कामना राख्नु— यही हो बाबाको अनुसरण गर्नु। अब यसको यथार्थ अनुभव गरेर गराऊ। त्यसै पनि अनुभवी बुज्रकलाई पिताजी, काकाजी भन्छन्। यस्तो बेहदको अनुभवी अर्थात् सबैलाई आफ्नोपन महसुस होस्।

स्लोगन:- उपराम स्थितिद्वारा उड्ती कलामा उडिरह्यौ भने कर्म रूपी डालीको बन्धनमा फँस्दैनौ।

मातेश्वरी जीको मधुर महावाक्य— “मनुष्यको ८४ जन्म हुन्छ, नकि ८४ लाख योनीहरू”

यो जुन हामी भन्छौं— प्रभु हामी बच्चाहरूलाई पार लैजानुहोस्, पारको मतलब के हो? मानिसहरूले सम्झन्छन्— त्यस पारको मतलब हो जन्म मरणको चक्रमा नआउनु अर्थात् मुक्त हुनु। अब यो त भयो मनुष्यहरूको भनाइ तर उहाँले भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! वास्तवमा जहाँ सुख शान्ति छ, दुःख अशान्तिबाट टाढा छ उनीहरूले त्यस दुनियाँलाई भनेका होइनन्। जब मनुष्य सुख चाहन्छन्, त्यो पनि यस जीवनमा हुनुपर्छ, अब त्यो त सत्ययुगी वैकुण्ठ देवताहरूको दुनियाँ थियो, जहाँ सर्वदा सुख जीवनमा थियो, ती देवताहरूलाई नै अमर भनिन्छ। अब अमरको पनि कुनै अर्थ छैन, यस्तो त होइन देवताहरूको आयु यति लामो थियो जो कहिल्यै मर्नेनन्, अब यो भन्नु पनि गलत हो किनकि यस्तो हुँदैन। उनको आयु कुनै सत्ययुग त्रेतासम्म चल्दैन, देवी देवताहरूको जन्म सत्ययुग त्रेतामा धेरै पटक भएको थियो, २१ जन्म त उनीहरूले राम्रो सँग राज्य चलाए र फेरि ६३ जन्म द्वापर देखि कलियुगको अन्त्यसम्म टोटल उनीहरूको जन्म चढ्ती कलावाला २१ भयो र उतरती कलावाला ६३ भयो। टोटल मनुष्य ८४ जन्म लिन्छन्। बाँकी यो जो मनुष्यले सम्झन्छन्— मनुष्य ८४ लाख योनी भोग्छन्, यो भन्नु भूल हो। यदि मनुष्यले आफ्नो योनीमा सुख दुःख दुवै पाई भोग्न सक्छ भने फेरि जनावर योनीमा भोग्ने आवश्यक नै के छ? अहिले मनुष्यहरूलाई यो ज्ञान नै छैन, मनुष्य त ८४ जन्म लिन्छन्, बाँकी टोटल सृष्टिमा जनावर पशु, पंछी आदि टोटल ८४ लाख योनी अवश्य छन्। अनेक किसिमका पैदा हुन्छन्, त्यसमा पनि मनुष्य, मनुष्यले योनीमा नै आफ्नो पाप पुण्य भोगिरहेको छ र जनावरले आफ्नो योनीमा भोगिरहेको छ। न मनुष्य जनावरको योनी लिन्छ र न जनावर मनुष्य योनीमा आउँछ। मनुष्यलाई आफ्नो योनीमा जन्मेर भोग्नु पर्ने हुन्छ तब दुःख सुखको महसुसता आउँछ। यसैगरी जनावरलाई पनि आफ्नो योनीमा सुख दुःख भोग्नु छ। तर उनीहरूमा यो बुद्धि हुँदैन— यो भोगाइ कुन कर्मले भएको हो? उनीहरूको भोगाइलाई पनि मनुष्यले अनुभव गर्छ किनकि मनुष्य छ बुद्धिवान, बाँकी यस्तो होइन मनुष्यले कुनै ८४ लाख योनीहरू भोग्छ। जड वृक्षले पनि योनी लिन्छन्, यो त सहज र विवेकको कुरा हो— जड वृक्षले के कर्म अकर्म गरेको छ, जसकारण उनीहरूको हिसाब-किताब बन्छ! जस्तै हेर गुरुनानक साहबले यस्तो महावाक्य उच्चारण गरेका छन्— अन्तकालमा जसले पुत्र याद गर्छ, यस्तो चिन्तामा जो मर्छ उसले सुँगुरको योनीमा जन्म लिन्छ... तर यसको मतलब यो होइन— मनुष्यले कुनै सुँगुरको योनी लिन्छ! सुँगुरको मतलब यो हो— मनुष्यहरूको कार्य पनि यस्तो हुन्छ जस्तो जनावरको कार्य हुन्छ। बाँकी यस्तो होइन मनुष्य कुनै जनावर बन्छ। अब यो त मनुष्यहरूलाई डराउनको लागि शिक्षा दिन्छन्। हामीले यस संगम समयमा आफ्नो जीवनलाई पल्टाएर पापात्माबाट पुण्यात्मा बन्नु छ। अच्छा— ओम् शान्ति।